

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216555
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117216555.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v právnej veci žalobkyne: K. V., nar. XX. 9. XXXX, trvale bytom P. XX, XXX XX P., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16.septembra 2019, č.k. 7Csp/193/2017-125 takto jednodlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd žalobný návrh v prevyšujúcej časti zamietol.

Žalobkyni sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol tak, že

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 150 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobkyne z a m i e t a.

III. Žalobkyňa m á vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanoveniami § 1, § 2 písm. a), § 3 odsek 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Výrok o trovách konania odôvodnil ust. Čl. 3 odsek 1, 2, § 255 odsek 2 a § 262 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok,(ďalej len „C.s.p.“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 7Csp/193/2017-28 zo dňa 25.10.2017 súd žalobu žalobkyne o primerané finančné zadost'učinenie zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z podanej žaloby a ani z tvrdenia žalobkyne vôbec pre súd nevyplývalo, aké právo žalobkyne bolo porušené. Súd poukázal na žalobu o určenie neplatnosti zmluvy, ktorá podľa názoru súdu nespĺňa zákonnú podmienku podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa si ako spotrebiteľ neuplatňovala v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť, t. j. predchádzajúce úspešné uplatnenie práv a povinností si podľa názoru súdu žalobkyňa zamenila s tým, že medzi účastníkmi prebehlo konanie, v ktorom

sa rozhodlo o neplatnosti právneho úkonu. Súdu vôbec nebolo zrejme aká ujma, respektíve škoda vznikla v majetkovej sfére žalobkyne, ktorá by jej zakladala nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Ak žalobkyňa sama v žalobe, ako aj na pojednávaní vôbec súdu prezentovala, že náhrada má satisfakčnú a relutárnu funkciu, potom súdu vôbec nie je zrejme, z akého dôvodu a skutočnosti žalobkyňa tieto skutočnosti tvrdí a aké dôkazy označila súdu na preukázanie týchto svojich tvrdení. Uznesením Krajského súdu v Prešove číslo konania 8Co/112/2018 - 109 zo dňa 29.04.2019 bol zrušený rozsudok súdu 1. stupňa (správne I. inštancie) a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že základ nároku žalobkyne v tejto veci je daný. Súd v ďalšom konaní má posúdiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia. V prípade, ak sa žalobkyňa správala nepoctivo tým, že celkovo z poskytnutého úveru vo výške 359,94 Eur zaplatila žalovanému iba sumu 73,53 Eur, tieto okolnosti majú mať vplyv na zohľadnenie pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

4. Súd I. inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 16C/201/2014-66 zo dňa 18. 2. 2016 súd určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 3. 3. 2014 je neplatná. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu vyplýva, že v zmysle § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu musia mať zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 1 vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to pod sankciou jej neplatnosti, v prípade nedodržania takejto formy. Pre uzatvorenie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Z vykonaného dokazovania v tomto konaní mal súd za preukázané, že žalobkyňa ako dlžníka dňa 17. 2. 2014 podpísala a vyplnila body 1 a 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru (zmluvy o revolvingovom úvere ako jednostranného právneho úkonu, ktorý je písomným návrhom na uzatvorenie zmluvy), následne zástupca žalovanej dňa 3. 3. 2014 podpísal a vyplnil bod 6 predmetnej žiadosti, údaje o schválenom revolvingovom úvere a vystavil oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré malo byť prijatím návrhu a teda uzatvorením zmluvy. Nakoľko návrh na uzatvorenie zmluvy a prijatie návrhu nie sú totožné, líšia sa v údajoch o výške úveru, výške mesačnej splátky, celkovej sumy, ktorú má dlžník zaplatiť veriteľovi sadzbou úroku z úveru, RPMN za úver, nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zo strany žalovanej, ale o novom návrhu žalovanej, ktorý by mal byť písomne prijatý alebo odmietnutý žalobkyňou. V konaní však nebolo preukázané, že by žalobkyňa následne urobila ďalší písomný úkon, z ktorého by vyplynulo, že by takýto nový návrh žalovanej prijala. Súd teda na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán a teda v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná. Podľa názoru súdu neobstojí ani poukazanie žalovanej na čl. 1, bod 1.2, čl. 2, bod 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, nakoľko z výpovede žalobkyne vyplýva, že zmluvu uzatvorila priamo na mieste pobočky žalovanej, pričom žalovaná nepreukázala súdu, že žalobkyňa s predmetnými podmienkami pred vypísaním žiadosti dopodrobna oboznámila. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30. 3. 2017 a vykonateľnosť bola 4. 4. 2017. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom KS Prešov č.k. 2Co86/2016-85 zo dňa 22. 2. 2017.

5. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z pripojeného spisu OS Prešov č.k. 19Csp/137/2017 zistil, že žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur na základe toho, že v konaní pod sp. zn. 29C/168/2014-86 zo dňa 11. 2. 2015 súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorená dňa 30. 9. 2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorená dňa 3. 3. 2016 sú neplatné. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom KS v Prešove č.k. 6Co/150/2015-125 zo dňa 27. 10. 2016.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa bola úspešná v pôvodnom konaní a z tohto dôvodu jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobný návrh žalobkyne je v celom rozsahu dôvodným. V tomto spore bol súd viazaný právnym názorom vyjadreným v Uznesení Krajského súdu v Prešove č. k.8Co 112/2018-109 zo dňa 29.04.2019, v ktorom odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa úspešným uplatnením nároku z titulu porušenia jej práv žalovaným v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 16C 201/2014, splnila zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a to v znení zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V bode 18, 19 Uznesenia odvolacieho súdu bol vyslovený právny názor, že konkrétna výška primeraného finančného

zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Súd priznanú sumu vo výške 150,- eur žalobcovi titulom primeraného finančného zadosťučinenia považoval v celom rozsahu za dôvodnú. Súd uviedol, že cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie priznanú sumu 150,- eur považuje za primeranú za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Suma finančného zadosťučinenia priznaná súdom je plne opodstatnená. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Je potrebné poukázať aj na prvotné konanie 16C 201/2014, v ktorom sa žalobkyňa úspešne domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu. Súd priznanú sumu považoval v celom rozsahu za dôvodnú a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v takejto výške a v prevyšujúcej časti bol žalobný návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietnutý. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia súd I. inštancie zohľadnil aj tú skutočnosť, že žalobkyňa nezaplatila žalovanému ani istinu poskytnutého úveru. Súd ešte považuje za potrebné uviesť, že konkrétnu žiadanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia v žalobnom petite vo výške 500,- eur žalobkyňa nijakým spôsobom nezdôvodnila a neurobila tak a nenavrhol súdu doplniť dokazovanie ani na nariadenom pojednávaní dňa 16.09.2019. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý mu hrozil z dôvodu možnosti uplatnenia práva na plnenie, ktoré žalovanému nepatrielo. Zároveň priznaním primeraného finančného zadosťučinenia došlo aj k naplneniu odradzujúcej funkcie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

7. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný včas. V odôvodnení odvolania uviedol, že súd prvej inštancie okrem všeobecného konštatovania, že žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, z rozsudku nie je zrejmé, o aké právo ide, v čom konkrétne bolo toto porušenie zvažované, a to predovšetkým v súvislosti s výškou finančného zadosťučinenia. Rozsudok neobsahuje žiadne konkrétne zdôvodnenie skutočností, ktoré mal súd preukázané vykonaným dokazovaním a na základe ktorých dospel k záveru, že je dôvodné priznať nárok vo výške 150,- eur. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé, aké konkrétne skutkové okolnosti viedli súd k záveru o tom, že je na mieste priznanie sumy 150,- eur. Žalovaný týmto odvolaním napadol aj výrok o náhrade trov konania. Napriek skutočnosti, že rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, mal súd prihliadať aj na to, že zo strany žalobcu od počiatku neboli tvrdené a ani preukázané okolnosti k ním požadovanému nároku (čo do výšky). Z toho dôvodu nie je možné princíp procesnej zodpovednosti za výsledok konania vzťahovať k len tomu, že základ nároku je daný, ale aj k tomu, že žalobca v rámci konania nepreukázal nič o jeho výške a rozhodnutie súdu je založené na iných ako žalobcom uvádzaných tvrdeniach. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania.

8. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa nevyjadřila.

9. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

10. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

11. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejme z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred

neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

12. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

14. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

15. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

16. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

17. Vo veci 16C/201/2014 Okresného súdu Prešov súd rozsudkom určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 3.3.2014 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.3.2017 a vykonateľnosť 4.4.2017. Bol to žalovaný, ktorý nedodrжал obligatórne predpísanú písomnú formu spotrebiteľskej zmluvy. Podľa ust. § 9 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch si zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu a to pod sankciou neplatnosti. Bol to bez akýchkoľvek pochybností žalovaný, ktorý nedodržaním zákonom vyžadovanej formy spôsobil, že zmluva bola súdom určená za neplatnú, a teda žalovaný je tým subjektom, ktorý vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom. V konaní č. 16C/201/2014 v závere odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uviedol aj to, že úver bolo nutné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že v žiadosti/zmluve absentujú údaje podľa § 9 odsek 2 písm. f/ a k/zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Bol to nepochybne žalovaný, ktorý naformuloval zmluvu, ktorá bola vadná.

18. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je potrebné považovať finančné

zadosťučinenie vo výške 150 eur tak, ako priznal súd prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením výšky priznaného finančného zadosťučinenia. Táto čiastka je podstatne nižšia než žalovaným požadovaná suma 585,48 eur vo veci 16C/201/2014-66 Okresného súdu Prešov, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu hrozila konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy závadne konal.

19. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Zároveň v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne nepriznal náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovení § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že úspešnej žalobkyne v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

21. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).